

На місці затупцювали коні, в дикому незвіданні зіщулилися вершники. Здавалося, зупинився хід сонця, біг часу, подих вітру. Скрізь і в усьому лише володарював голос литої міді: бам, бам, бам...

Так тривало недовго. Але й тих миттєвостей вистачило, аби поселенці оговталися від нагального наскоку ворогів, внайшли собі вірний рятунок. Отямилися бусурмани, а поруч них немає кого вбивати, неволити. Ще дужче залемментували. Різко повернули коней і погнали в бік передзвону, затуляючи долонями вуха, мов ошаліли.

Біля церкви люта ватага зупинилася. Кожний з ординців спритно поклав стрілу на тятиву лука, націлився у верхів'я дзвіниці, де із-за почорнілих від часу, обтесаних палів під самісіньким куполом виднілася полотняна сорочка паламаря. Кобзою заграла на вітрі тятива луків, стріли блискавицею метнулися у вись. Та, долетівши до дзвіниці, раптом злявіли і безсило сипалися у витолочену кінськими копитами траву. Ще і ще раз вершники лаштувалися до стрільби, спорожнюючи сагайдаки. А дзвін велично продовжував своє: бам, бам, бам...

Татари лютували від безсилля. Гуртом вискочили з сідел на землю. Вихопили мечі, руків'ям загрюкали у ковані двері дзвіниці. Несамовито лемментували. Зрештою заходилися з ближніх садиб виносити солому, очерет, хмиз, поспіхом складати усе це біля стін довкруг церкви. Коли зібране сягнуло нижніх країв віконниць, стали з каменю добувати вогонь.

Проте розпалити гріховного багаття їм не судилося: під монотонний гул дзвону церква почала осідати. З кожним ударом входила в землю все нижче й нижче. Подивовані таким чудом, дикі воїни закам'яніли. І хтозна скільки б ще отак їм німо стояти, якби раптом не закресали в небі блискавиці, гнівно не озвалися громи, не пролився густий дощ. Мовби розбуджені від сну, ординці стрімголів кинулися до коней. Та не вскочили у рятівні сідла своїх прудконогих скакунів: всі, як один, тут же були підкошені небесним караючим вогнем.

І після цього церква не припинила свого входження в земну твердь. Над нею ще довго кресали сині блискавиці, лилися потоки дощу, вибамкував дзвін. Коли настил дзвіниці порівнявся з витолоченою травою, під розтривожене небо вийшов паламар, і враз все довкруг принишкло, мовби щойно народилося і вдивляється в небачений досі світ. Гудів лишень дзвін, тільки вже не тривожно, а заспокійливо, велично, ніби виголошував вічну молитву Чудотворцеві. Принишкли чисті звуки разом із зникненням під землею верхнього пруга хреста найвищого з куполів церкви.

На місці святого храму забило чистими водами молоде джерело. З тих пір і по сьогодні варто лишень наблизитись до нього та скуштувати тремкого кристалу, як в уяві зрине серцецемна легенда. А може то й не легенда? Бо ж живими залишилися простір від Селища і місце від давньої церкви, позначене пульсуючими водами джерела.